

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

»Zdaj pa jaz pojdem,« je rekel Skakonček igračam. »Pa zdravil In dobro se imejte!«

»Tudi ti!« so mu soglasno želeli.

Samo s krajcem očesa je še pogledal spečega Miška, nakar je brezslušno odplaval skozi odprto okno v črno noč.

Plaval je nad vrtom. Sveže sapice so mu dobro dele. Zdaj pa zdaj je zadel ob veje dreves. Plaval je dalje in dalje. Hiša, kjer je spal Miško je bila že daleč. Pod njim so se razprostirali nepregledni travniki. Nekje iz skritega ribnika se je čul žabji kreg. Z neba pa se mu je škodoželjno posmehovala luna in zvezde porednice so mu hudomušno mežikale.

Malce mu je bilo tesno pri srcu. ko je bil tako sam sredi noči. Mamica je večkrat pripovedovala Mišku o strahovih, ki strašijo ponoči. O čarovnicah, ki imajo zmajevje glave in jezdijo na metlah; o črnih sovah, ki so tako velike ko cela hiša in ki ponoči strašijo poredne otroke in še o drugih strahovih je pripovedovala, o tako o studnih strahovih, da je balončka ob sami misli nanje obšla nepopisna groza. Res, bolje bi bilo, da bi se bil odpravil na svoje potovanje podnevi. Toda saj je mamica rekla, da ti strahovi strašijo samo poredne otroke. Skakonček pa n' poreden otrok. Niti v sorodu ni s porednimi otroci. Ne, njemu se ne more nič zgoditi.

Pogumno je plaval dalje. Še iz lune se je norčeval:

»He, tetka luna,« jo je dražil. —

»kaj si lačna, da se tako široko rešiš? Svet bi rada požrla, kajne? Pa

ga ne boš, je predaleč od tebe in ti od njega. Ne boš ga, ne boš. Le reži se, le...«

»Ojoj!« Skakonček je zakričal in zatulil od groze. Mahoma je pozabil na luno in na njen režeči posmeh. Nekaj velikanskega črnega je iz teme nenadno seglo po njem in ga z vso silo potegnilo k sebi. Ali je čarovnica, ali ona grozna sova, — je pomislil ves obupan. Zdaj bo po meni. Raztrgala me bo. Z železnim kljunom me bo razkljuvala in konec bo, konec...

»Joj, joj!« je tulil in se z vsemi močmi branil. Toda tisto črno grozno ga je držalo kakor s kleščami.

Končno je sprevidel, da vse upira nje nič ne hasne. Zamizal je in se prepustil usodi. Naj se zgodi, kar se mora zgoditi. Čakal je in čakal. Toda železni kremplji ga niso razkljuvali. Nič se ni zgenilo, nič premeknilo. Kaj sem še živ, ali nisem? je pomislil. Vščipnil se je in se tako prepričal, da je še živ. Nato je strahoma oprežno odprl oči in pogledal, kaj je prav za prav tisto črno, ki ga tako neusmiljeno drži. In je spoznal, da ni sova, ne čarovnica, temveč da visi na veji velikega starega hrasta. Oddahnil se je in rekel: »O, hudobnež, jaz pa sem se tako prestrašil. Toda, da boš videl, da se te ne bojim, bom pa kar tukaj ostal. Saj sem tako potreben počitka in spanca. Toda jutri podnevi bova že pošteno obračunala, da boš prihodnjč vedel poštene balončke strašit in lovit.«

Tako je zagrozil balonček hrastu, nakar je pomirjen kmalu zaspal.

UBOGA MAJDICA

Ko se je prebudil, je bil že velik dan in solnce ga je božajoče grelo. Pogledal je okoli sebe in podse, ter zagledal pod drevesom deklico, majceno in drobno, obuto v prevelike čevljece ter oblečeno v zakrpano krilce. Prst je držala v ustih ter z velikim zavzetjem strmela naravnost vanj. Naenkrat je iztegnila roki proti njemu ter proseče zaklicala:

»Balonček, oj, balonček, kako si lepi! Pridi doli k meni in bodi moj, tako rada te bom imela.«

Gledala ga je tako lepo in prosila tako iskreno, da je balonček zatrepetal. Zelo rad bi bil poletel v dekličine razprostrate roke, da ga niso drevesne veje tako trdo držale. Pa ji je rekel:

»Počakaj, deklica, takoj pridem, samo s tem drevesom moram prej obratovati.«

»Ho, hoh, — se je uprl ob vejo in zakričal: »Izpusti me, stari grešnik, takoj me izpusti, če ne, boš videl, kakšno ti zagodem. V pekel bom šel in te samemu hudobcu zatožil, potem boš pa videl, kaj se bo zgodilo s teboj. Boš videl. Izpusti me!«

Hrast pa se je škodoželjno krohotal: »Hohoho, balonček, kako si otročji. Kam boš neki šel, ko nikamor ne moreš. Ne izpustim te, moj si in moj ostaneš.«

Deklici pod drevesom sta svetli solzici zablesteli v očeh. Zopet je zaprosila: »Oj, balonček, prelepi balonček, zakaj nočeš k meni? Kaj me ne poznaš? Trpinova Majdka sem iz Črne doline. Moj atek je lani umrl. V tovarni, kjer je delal, se je ponesrečil. Od takrat je pri nas doma tako žalostno. Mamica skoraj vedno joče in jaz nimam nikogar, ki bi se z menoj igral. Balonček, oj balonček, pridi, da se bova skupaj igrala.«

Balonček je skoraj zajokal od sočutja. Z vso silo se je uprl, da bi se odtrgal od drevesa, pa ni šlo. Še bolj se je raztogotil na starega trdovratneža.

»Le čakaj, čakaj,« — je kričal, — »še pošteno se ti bo kolcalo zaradi te tvoje hudobnosti. Izpusti me, hitro me izpusti, ti pravim, če ne, bo moje maščevanje veliko in strašno kot je zdaj že večika in strašna moja jeza.«

Hrast pa je šumel in se krohotal:

»Hohoho, ti boš meni grozil. Ti, ki si tako majhen, da te komaj vidim. Kakor če bi žaba slonu grozila. Hehehe!«

Balonček je bil užaljen.

»Le nič se ne usti prezgodaj!« ga je zavrnil. »In nič preveč me ne podcenjuj, stari rogovilež. Saj pravi pogovor, da tudi majhna žaba daleč skoči.«

Kdove, kako dolgo bi se bila še prepirala, da ni iz značnih višav prisopihal Veterček in ves truden sedel na drevo. Balonček se ga je razveselil, prijazno ga je pozdravil in mu potožil:

»Oh, veterček, prijateljček, daj, pomagaj mi! Glej, hrast me je ujel in me, grdobež, noče izpustiti. Spodaj pa joka uboga deklica, ki bi me rada imela. Veterček, bodi dober in mi pomagaj, vse žive dni ti bom za to hvaležen.«

Veterčka je ganila balončkova mila prošnja. Splezal je v hrastov vrh in ga zazibal tako močno, da je stoletnik zaječal in se upognil. Toda Skakončka ni izpustil. Tedaj je Veter še silneje stresel trdovratneža, tako, da so se veje lomile in so njegove stoletne kosti hreščale. Hrast je od bolečine zarjul in izpustil balončka.

»Najlepša lvala, Veterček!« mu je zaklical ves hvaležen, hrastu pa se je porogal: »Pa sem te, starina, kaj?«

Potem pa je splaval naravnost v Majdkine razprostrate roke.

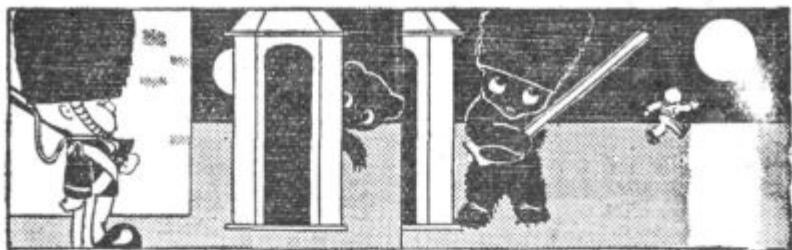
ČRNA DOLINA

Ko je Majdica držala balončka za vrvico, niti vedela ni, ali je res ali se ji vse le sanja. Od veselja je jokala in se smejala hkrati. Božala je balončka in mu venomer govorila: »Balonček, ti moj ljubi, lepi balonček, kako zelo te imam rada.«

Seveda je bilo vse to Skakončku nepopisno všeč. Da bi se ji izkazal hvaležnega, je poskakoval nad njeno glavo in prevrčal kozolce, kakor za stavo. Bil je bolj židane volje ko takrat, ko sta se z Miškom na kolesu vozila po ulicah. Saj je vedel, da ga ima ta deklica mnogo rajši kot ga je imel Miško.

(Dalje prihodnjic)

V postelji Vinko, na straži Kosmatinko

Stoji na nočni straži Vinko,
z njim je medvedek Kosmatinko.
In Vinko sem in tja koraka,
Doma pa postelja ga čaka.

In brž se zmenita takó:
to noč medvedek stražil bo.
Puško v rokó, kučmo na glavo —
medvedek straži godrnjava...

Domá — oh zimske te noči! —
kako se v sanjah sladko spi!
Skoz okno gleda luna bleða:
»Hi, ta smrči za dva medveda!«

Ponoči, da pregleda stražo,
se s sabljo oficir prikaže.
Strašno začuden tu ugleda
na straži pravega medveda!

Ko pride jutro, sine dan,
junaček dobro je prespán.
Po stari lišpa se navadi,
nemara moral to k paradi.

Je Vinko srečal oficirja —
ojoj, kakó ga ta ozmerja.
Zares hudo ga je nahrullil —
medvedek se je kar potuhil.

Rebus

Vojna napoved muham

Muhe, ki navidezno brez slabega namena brenčijo okoli nas, so v resnici naše najhujše sovražnice. Prav muhe so glavne raznašalke nalezljivih bolezni. Če bi hotel kdo izmed nas samo enkrat zasledovati muho na njenih poletih, bi hitro opazil, da prihaja v našo jedilno shrambo naravnost iz gnojne jame ali pa s smetišča. In če bi pogledali muho skozi povečevalno steklo ali skozi daljnogled, bi se zgrozili. Na tanki laznati obleki, posebno pa na kosmatih no-

se zabubijo in čez nekaj časa se izpremenijo v muhe (*), ki preživljajo »prve otroške dni« na gnojišču. Odtod занesejo vsč nesnago v naše sobe. Ves razvoj traja komaj kakih 14 dni. Mlada muha pa lahko že čez deset dni začne odlagati jajčeca. Sami presodite, kako hitro se muhe plodijo in razmnožujejo.

Slika 5. vam kaže močno povečano kosmato mušjo nožico. Koliko nesnage se

lecah se je drži nešteto povzročiteljev najrazličnejših bolezni. Poleg tega pa ima muha grdo lastnost, da bacile najrajši odlaga na našo hrano. Če vas torej pozivamo, da napoveste muham vojno, ne storimo tega brez tehtnega razloga. Ubijte vsako muho, ki prileti v vašo sobo. Zdaj, ko so sobe tople in zakurjene, se časih kakšna muha zbudi iz zimskega spanja in začne veselo brenčati po sobi. Zimsko spanje spiyo navadno v razpokah ali pa v okenskih okvirjih. Ena sama dvojica muh se lahko v enem samem poletju razplodi v nekaj milijonov.

Naša slika vam nazorno kaže razvoj muhe.

1. Muha zleže svoja jajčeca (*) — navadno jih je 100 do 150 na gnojišču. 3. V kratkem času se izpremenijo jajčeca v ličinke. Ličinke se hranijo z gnilobo, kmalu

prime na tenka vlakna! Kdor je le enkrat razmišljal o mušji nevarnosti, bo gotovo zmerom smrtni sovražnik muh.

.....
Gabrijel — dijak:

Putka

Ko, ko, ko, glejte no,

jajček sem znesla!

Ko, ko, ko, dajte mi

nekaj za to!

Mati pobvali jo,

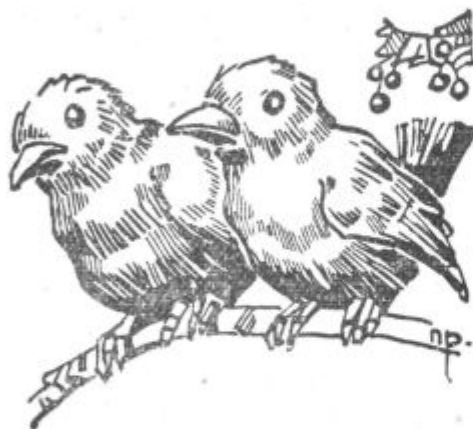
da ji pšenice.

Za sladke potice

jajčece bo.

Kako sem odpovedal vrabcem stanovanje

Očividno je vrabčji rodbini na mojem balkonu zelo ugajalo. Nad vrati v razpoki stare vetrnice so se bili nastanili. Ko so se mladiči izvalili, sta roditelj neutrudno letala sem in tja. Zdaj sta prinesla mušico, zdaj gosenico, zdaj masnega hrošča - in mladiči so postajali večji in krepkejši in vsak dan bolj glasni. V juniju so izleteli iz gnezda. Globoko sem se oddahnil: »Nu, zdaj bom imel mir!« Motil sem se. Vrabčje stanovanje je bilo že na novo preoblečeno in gospa Vrabčeva je spet sedela na gnezdu.

Bržkone sta vrabca priporočila ugodni prostor tovarišem, zakaž nekoga dne sem opazil za vetrnico drugega okna novo gnezdo. In od ranega jutra do poznega večera so letali vrabčki sem ter tja in čivkali.

Rad imam živali, a vsaka reč ima meje. Dve rodbini napravita več nesnage kakor ena, in ko mi je nekoga dne padla topla kapljica na nos, je bilo mojega potrpljenja konec. Odpovedal sem vrabcem stanovanje! Kakor hitro so mladiči izleteli iz gnezda, sem vzel lestev in odstranil obe gnezdi. Malo slabe vesti sem imel pri svojem opraviilu, a vendar, tega ni bilo več moči gledat!

Drugo jutro — komaj sem verjel svojim očem — sem spet videl slamiče in tanke vejice na istem mestu, kjer je stalo prvo gnezdo, in vrabca sta neutrudno letala sem ter tja.

Stanovalci drugega gnezda se niso vrnili. Bržkone se še niso bili tako privadili, a stara najemnika se nista dala odgnati. Tolikšna navezanost je zelo ganljiva, ali jaz sem si želel miru. »Poiščita si drugo stanovanje«, sem rekel, »v ptičjem svetu stanovanjska beda menda ni tako velika!« Spet sem vzel lestev in odstranil vse slamiče in tanke vejice in s papirjem zamašil razpoko v stari vetrnici. Tako, zdaj je bilo tu nemogoče gnezdit. Vzel sem knjigo in se udobno vsedel v naslonjač. Zdaj bom imel vendar že mir. »Čiv!« se je oglašilo tik mene. Gospod Vrabec je sedel na vetrnici in si ogledoval papir z vseh strani. Še enkrat: »Čiv!« To je bilo slišati dokaj začudeno in očitajoče, kakor da bi hotel reči: »Kakšno neumnost si tu napravil?« Tudi gospa Vrabčeva je prišla in pomenila sta se o stvari. Neverjetno, kako čudno se ptiči pogovarjajo. V glasu jim odmeva vsa lestvicna čuvstev; enkrat so veseli, drugič jezni, tretjič užaljeni, četrtič začudeni!

Gospa Vrabčeva je boječe fofotala sem ter tja in iskala, ali res ne bi bilo nikjer moči najti vhoda v kako razpoko. Vse zaman! In ko sta prišla oba do tega prepričanja, sta zagnala glasen vik in krik. Čez nekaj časa sta hotela po pomoč. Dva bratranca sta prišla, si ogledala dejansko stanje, odločno začivkala, kakor da bi hotela reči: »Tu ni pomoči, gnezdita kje drugje!« in odletela. Ali moja najemnika se nista dala pomiriti. Njuno čivkanje je postajalo čedalje tišje in žalostnejše. Tako sta dolgo, dolgo sedela pred menoj, da bi se ju bil še kamen usmili!

Na zadnje sta me le ganila. Ali naj se močan človek ukloni ptičji volji? »Čiv!« je žalostno in proseče zvenelo. In — vzel sem lestev in odstranil papir.

Joj, kakšna sreča za Vrabčeve! Da sem mogel to videti, je bilo vredno izpregledati tiste majhne madeže na balkonu! Ugnala sta me bila v kozji rog, a vendar sem bil vesel.

JUTROVČKI PIŠEJO

Življenjepis čevlja. Mlad gospod pride v trgovino s čevlji z namenom, da si kupi nove čevlje. In res si jih je kupil. Dokler so bili čevlji lepi, so hodili na razna zabavišča in na ples. Neki večer, ko je gospod spet plesal, mu je drug plesalec stopil na čevljev in ga odrgnil. Gospod je bil jezen in je čevljev zavrgel. Tu ga je našel brezposelni. Njemu je še zelo dolgo služil, zakaj brezposelni imajo lahko tudi grde čevlje. Tako je čevljev prepotoval še mnogo dežel in naposled je bil ves preluknjan. Kaj zdaj? Brezposelni ni imel denarja, da bi bil dal čevljev popraviti in zato ga je vrgel na smetišče. Tam je obležal in premišljeval svojo žalostno usodo.

*Hojnik Miran, uč. ? razr.
v Mariboru, Razlagova ul. 25*

Povest starega čevlja. Ko smo se igrali na pašniku sem zagledal čevljev in copato. Čevljev je pripovedoval copati svoje življenje. »Ko sem bil majhen, so me ljudje vrgli na cesto. Mimo je prišel deček in me brenil, da sem odletel v vodo. Pa priplava gos in me izvleče na breg. Tam me je našla miš, ki me je vsega oglodala, da o mojem podplatu ni več sledu. Takšen sem obležal na tem pašniku. Joj, joj, šele tri leta sem star in vendar ne more danes nihče uganiti ali sem črn ali rjav. Ljudje so res nehvaležni. Prej bi se kamnu zasmilil kakor pa ljudem.« Tako je govoril čevljev in copata je resno prikimavala.

*Kovačič Gorazd, uč. II. razr.
v Subotici*

Doživljaji čevlja. Ko sem bil nov, sem se vsakemu svetlikal. Visel sem v izložbenem oknu. Neke noči je prišel tat, vsoč sem mu bil, ker sem se tako lepo svetil, utrl je okno in me »sunil«. Ko je prišel z menoj do vogala ulice, me je obul na umazane noge. A zgodil se je čudež. Komaj je napravil par korakov, že so odleteli moji podplati. Tat me je hitro sezul, vrgel na gnoj in tekel nazaj k trgovini in si ukradl druge čevlje. In zdaj ležim še zmerom na gnoju: v dežju in snegu,

noč in dan, zares kaj nič imeniten stan!

*Pušec Ivanka, uč. III. razr.
v Selnici ob Dravi*

Čevljevi spomini

Kako pač lepo je nekdaj bilo, ne vem baš, koliko let je minilo, ko sem prišel čevljarju iz rok s črnim lakom okrašen okrog. Čevlječek črn, lep kakor misel na prodaj v oknu sem visel. Mladeniči so in modri možje oči poželjivo upirali v me. Z veseljem je gledal in hvalil me vsak, samo da sem bil jim malo predrag. Naposled mladenič zal je prišel. denarce lepe je zame odštel.

Pod pazduho je lepo me vzel in z mano domu je hitel vesel. Bila je nedelja. On v praznji obleki je stopal z menoj.

Vse je zijalo in gledalo najul. Prišli so časi nato neprijetni, ko nismo bili nič več prevzetni. Ogulil sem se in se postaral da tudi moj mož me ni več maral. Vrže me na smetišče in tem me pusti tako se čevlju na svetu godi.

*Bernardika Marin, uč. IV. razr.
v Rušah*

ŠKORNJEVA TRAGEDIJA

*Ko sem po cesti šel
čez jarek je visel
star, strgan škorenj.
Postal sem in pomislil:
Kje neki škorenj vse hodil je?
Kje neki škorenje vse hodil je?
Premišljeval sem nekaj časa
odgovor dal sem si le ta:
»Rodil gotovo se je pri čevljarju,
pri vaškem mojstrčku Smolarju,
kjer bil je še neštetokrat,
da dali so mu nov podplat.
Sedaj pa, njegov ga gospodar
proč vrgel je, ker je dobil denar,
da kupi nove škornje si,
sedaj ta starček tod leži.*

*Ivan Predan, dijak III. razr. r. g.
v Ljubliani*

Čevelj pripoveduje: »Prišel sem iz tovarne s številko 34 v trgovino. Tam so me položili v škatlo in me postavili na polico, ki je tudi imela številko 34. Po dolgem čakanju je prišla neka gospa in me je kupila za svojo hčerko. Hčerka me je doma obula, tekala je z menoj po cestah, brčala je žoge in suvala kamne v stran. O, hitro sem izgubil svojo lepoto, ki so mi jo bili dali v tovarni. Ker sem bil grd in na vseh koncih obtolčen, me je dala gospodinja svoji sestrični, ki je bila siromasna. Sestrična je hodila z menoj po polju, njivah in gnoju toliko časa, da so začeli gledati njeni prsti skozi me ne. Ker nisem bil več za pošteno rabo me je vrgla moja druga gospodinja na gnoj. Ko je prišla moja prva gospodinja k svoji sestrični na obisk, sem jo takoj spoznal, in žalostno sem jo pogledal a ona me ni razumela.«

Kalc Živka, uč. IV. razr. na liceju v Ljubljani

Dober dan, stric Matic! Zadnjič sem šel v gozd po mah za jaslice. Za zaslišim kašljanje v grmovju. Malo pogledam in glej ga šmenta, v grmu poskašljuje star škrapet. »Jej, jej, kje si se pa ti prehladil?« sem ga vprašal. Zjokal se je in začel pripovedovati: »Veš, revček sem. Časih sem bil pa tak gospod, da mi kmalu ni bilo enakega. Vozil sem se v avtu, in lepeza dne sem od samega napuha počil. Potem sem dobil pa brco, da sem odletel v grm. Zdaj me pa še uši ne marajo«. Tako mi je pravil star čevljev. Zdaj te pa vprašam, dragi stric Matic, ali Tvoji čevlji tudi kdaj kašljajo? Srčno Te pozdravlja

Tomšič Joško, uč. II. razr. Notranje Gorice

Moji škornji. V letu 1934. sem dobila za Miklavža lepe gumijaste škornjice. Po preteku enega leta so romali v popravilo. Še sem jih nosila nekaj tednov, ker so pa puščali vodo, sem jih zavrgla v staro šaro. Tam so ležali več mesecev med razno drugo ropotijo, ter premišljevali o svojih boljših časih, ko so se veselili sankanja in smučanje po naših brdih. Po dolgih mesecih jih je našla moja mala sestrica, jih otela stari šari in jih nosila tako dolgo, da so se podplati obrabili, nazar jih je prodala za 50 par tukajšnje-

mu delovodji pri hudournikih. Zgornji del škornic e delovodja uporabljal za knapanje škornjev, katere rabijo hudourniki, spodnji del pa je zavrgel v smetišče Psiček našega revnega čevljarčka je našel spodnji del škornjic, ter jih nesel v gobčku domov, kjer jih je čevljarček popravil za svojo najmlajšo hčerko. Tako zaključujem povest o mojih škornjicah.

Heda Boltin,
učenka 3. razreda os. šole
V Lučah pri Ljubnem.

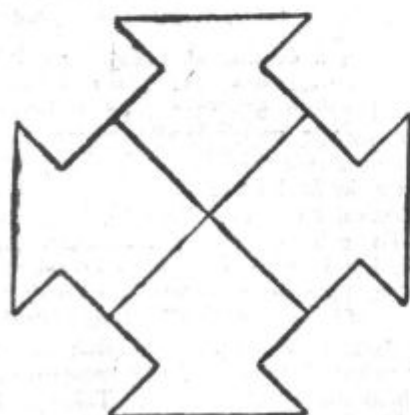
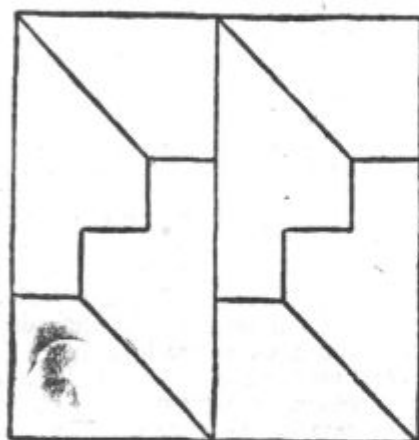
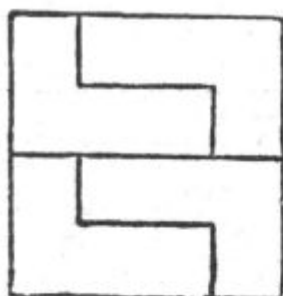
Zgodba o zavrženem čevlju. Zagledal sem bel dan v veliki delavnici, morda tovarni. Zelo so hvalili moje lepe oblike, da sem bil kar ponosen nase. Postavili so me v veliko elegantno izložbo. Vedno je bilo dosti gledalcev, dokler nisem bil enemu posebno všeč. Bila sva si z novim gospodarjem kar dobra prijatelja in je ravnal z menoj še dosti dobro. Prenočevala sva nekoč v neki mali gostilni, kjer me je ukradel na mojo veliko žalost grd cigan. Začelo se je zame žalostno življenje. Bil sem velkokrat mober in umazam ter nazadnje tako raztrgan, da se me je naveličal in me vrgel proč. Sedaj samevam, ter gnijem v nekem občestnem jarku, dokler ne bom popolnoma pozabljen razpade.

Komatar Nuška,
učenka 4. razr.
Škofja Loka št. 7. Kapucinsko predm.

Zgodba o čevlju. V trgovini je bila razprodaja čevljev. Nekega dne pride gospod in kupi lep, nizek, lakast čevelj. Najprej ga je imel za nedeljo in praznik. Vsi so ga občudovali. Ko pa je minulo poletje, je že bil grd. V pozni jeseni in pa pozimi ga je nosil le pod sneženkami. To je bilo zanj hudo. In nazadnje veste kaj je naredil? Dal ga je nekemu beraču. Tam se mu je godilo jako slabo. In nazadnje ga je še tisti berač zgubil v gozdu. Na čevelj so nametali drva. Čez nekaj časa je kupil neki gospod drva in doma so ga zažgali. Tako se je zgodilo z ubogim čevljem.

Irgolič Sonja, uč. II. d. r. real. gimn. v Mariboru,

Zloženka

Zgornje tri slike izrežite in nalepite na tenko lepenko. Potem razrežite vse tri slike tako, kakor vam kažejo črte. Če ste pravilna razrezali vse tri slike, ste dobili 16 delov. Te dele skušajte tako sestaviti, da dobite pravih četverkotnik

Odgovori

1. Vesna.
2. H₂O.
3. Ostanek, ki ga dobimo pri suhi destilaciji premoga.
4. Enota za tehtanje dragih kamnov. (Približno 0,2 g).
5. Viktor Parma.
6. Anton Martin Slomšek.
7. Od 1. 1831—185a.
8. L. 1456.
9. L. 1882.
10. L. 1713. v Tolminu.
11. L. 1461.
12. Kadar je klijent zdrav, ne pa kadar boluje.
13. V Angliji.
14. Matej Langus.
15. Glina iz katere delajo porcelan.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:

Pirnat Angela, uč. II. a razr. II. dekl. mesč. šole v Ljubljani, Brin Inomch, dijak II. b razr. drž. real. gimn. v Celju, Iancor Franci, dijak II. a razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Ponkvar Stan-ko, uč. II. razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Roman Poje uč. I. a razr. mesč. šole na Prulah v Ljubljani, Ertl Ljudmila, dijakinja v Ljubljani, Dušan Cener, uč. II. razr. v Mariboru, Pret- nar Leopold, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Kranju, Rainold Golf, uč. I. d razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Hojnik Stanko, uč. I. a razr. mesč. šole v Ptuj-ju, Hojnik Edvard, uč. II. razr. mesč. šole v Ptujju, Nikica Zeleznik, uč. V. razr. v Zidanem mostu, Pavlenič Du-šan, uč. V. razr. na Blókah, Nova vas pri Rakeku, Gustel Zadnik, uč. III. a razr. na Ledini v Ljubljani, Slavko Stich, uč. I. b razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Žagar Ciril, dijak v Ptujju, Gančar Ivan, dijak v Ljubljani, Medve-šček Drago, uč. V. razr. v Radečah pri Zidanem mostu, Vidmar Leo, uč. V. razr. v Tržiču, Zavec Anica, uč. III. razr. na Viču pri Ljubljani, Saša Magu-šar, dijak III. drž. real. gimn. v Ljub-ljani, Sever Radivoj, uč. I. razr. deške mešč. šole v Mariboru.